

mio. kr., som regeringen vil give. Man skal blot huske, at det er ikke den samme fordeling.

De 500 mio. kr., som regeringen vil give til kommunerne, skulle gerne fordeles efter antallet af ældre, altså alderssammensætningen i en kommune, der afspejler behovet i en kommune, for at give den service, som vi gerne vil have, nemlig retten til frit at kunne vælge hjemmehjælp, retten til at kunne vælge plejehjem eller plejebolig.

Det er altså en anden måde at fordele pengene på, der ikke hænger sammen med, hvordan det kommunale skattegrundlag er. Derfor er den operation ikke så enkel, som det skulle lyde. Det er ikke bare penge, man bytter lige om mellem de samme kommuner. Det er andre kommuner, der i virkeligheden vil gå ind i en sådan tilskudsprofil.

Pia Gjellerup (S):

Jeg kan berolige med, at det ikke er for at tage en ny stor runde, men at være spærret inde af 1 minuts bemærkninger var der heller ingen grund til, for det er to emner, som godt kan være en lille bitte smule svære at forklare, men jeg vil da forsøge at høre, om finansministeren har i hvert fald skitsen til et svar her i aften, ellers må vi i øvrigt også forfølge det ved skriftlige spørgsmål eller eventuelle samråd.

Det, der har påkaldt sig en del opmærksomhed i dag, er jo perspektivet ud over år 2002, som selvfølgelig er vakt af, at der i budgetoverslagsårene er temmelig meget mere, end der tit og mange gange er at finde, og derfor er det lidt karakteren af: Hvad er budgetoverslagsårene egentlig for nogle?

Det blev yderligere inspireret af oplevelser i de sidste par dage af forskellige ministres reaktioner på: Hvad er det, der ligger som horisont med budgetoverslagsårenes angivelser?

Der har vi jo i hvert fald i den større offentlighed også kunnet erfare, at ministeren for viden, teknologi og udvikling – man kunne måske spare lidt på skiltelængden for at bidrage til at spare lidt nogle steder – at ministeren med denne lange, lange titel har sagt, at man ikke skal tage det så alvorligt, at de her videregående uddannelser bliver udsat for ganske markante besparelser oven i de effektivitetskrav, der i forvejen er indbygget i den flerårsaftale, der gælder, for næste år vil man så komme tilbage med nogle flere penge.

Det har der jo så været lidt yderligere debat internt i regeringen og regeringspartierne om,

og derfor vil jeg gerne spørge: Hvad er budgetoverslagsårene for en størrelse nu? De er tydeligvis mere politisk behandlet og besluttet, end de normalt er. Er de et udtryk for lutter teknik? Eller er de et bedste forsøg på at byde på, hvordan regeringen ser situationen, når man har drøftet den politisk? Eller skal de holdes? Er det sådan, at det er et tegn på, at det er det, regeringen vil? Det er linjen – der kan selvfølgelig være nogle justeringer, man vender jo tilbage år efter år – men det er i princippet dem, der er retningslinjen.

Kl. 20.25

Det er jo uhyre interessant for at kunne bedømme: Hvad er det, der foregår i 2002, og hvad er det for nogle mere eller mindre luftige undskyldninger, bortforklaringer og udskyldelse af besvarelser, vi oplever fra ministrene? Det var det ene emne.

Det andet emne er spørgsmålet om aftalerne, som også andre ordførere har været inde på i dagens løb, også her i de korte bemærkninger. Er det sådan at forstå, at regeringen har tænkt sig først at vedtage det, der passer den, vedrørende Mifresta, herunder Øststøtten, og så engang, når regeringen har fundet ud af, hvordan den mere detaljeret vil forklare, hvad det er, der passer den, vil man invitere til en forhandling?

Det ville jeg synes var en uacceptabel fremgangsmåde. Jeg har såmænd meget respekt for, at man i forhold til Øststøtten vil overveje, hvordan man skal organisere den, når vi forhåbentlig ser en tiltræden fra nye ansøgerlande, forhåbentlig besluttet her i 2002, men det er jo langt fra sikkert, sådan som det ser ud. Når man også ser en vis slækken på ambitioner i det land, der ellers har været forrest i ambitionerne om at få ansøgerlandene med, kan man jo ikke være helt sikker. Optagelsen sker så i hvert fald ikke i 2002. Den sker måske i 2004 med en forholdsvis lang overgangsperiode, hvor nogle lande endda ønsker, at den er betydelig længere. Her taler jeg om EU-landene.

Jeg synes sådan set, at det er fair at tage fat på behandlingen og drøftelserne i en aftalekreds, men jeg synes, at det er aldeles upassende og uacceptabelt, at man standser, og at man begrunder det med noget, som vil ske inden for en endog særdeles lang tidshorisont. Det synes jeg ikke vil klæde det politiske og parlamentariske miljø.

Jeg synes, det ville være både befriende og tilfredsbringende, hvis vi forud for at skulle drøfte mulige andre aftaler fik en tilkendegivelse om,